

MIKLAVŽ

MIKLAVŽ PRIHAJA

Osebe: Metka, Marinka, Zvezda 1, Zvezda 2, šest angelov, Miklavž in seveda parklji.

Metka */sedi za mizo in piše/*: Pohiteti moram. Danes je Miklavžev večer, jaz pa sv. Miklavžu še sedaj nisem napisala pisma. Da bi le še ne prišel. Brez darov bi ostala. To bi bilo pa hudo, zelo hudo. Ali ne, otroci? Hm, seveda bi bilo. Pa kaj venomer klepetam in zgubljam čas. Tačas lahko že pride sv. Miklavž in potem bo prepozno; da, da, prepozno.

Marinka */vstopi s knjigo v roki/*: Kaj bo prepozno?

Metka: Na, zdaj pa še ti. Le kdaj me motiš? Ravno sem hotela sv. Miklavžu napisati pismo, pa prideš ti in me motiš! Uh!

Marinka: Glej jo! Kaj se pa jeziš? Zaradi mene lahko vseeno pišeš. Jaz sedem sem, ti pa piši! */Sede, odpre knjigo./*

Metka: Ni res: če si ti tukaj, ne morem pisati. Prej, ko si ti prišla, mi je ravno prava misel šinila v glavo; zdaj mi je pa ušla. Kako naj zdaj pišem? Da si me morala ravno takrat zmotiti!

Marinka: Tista tvoja misel se bo že povrnila. Malo se potrudi, pa bo. Sicer pa, kako da šele danes pišeš sv. Miklavžu? Ne veš, da so drugi otroci pismo že davno napisali in ga tudi odposlali? Ti pa niti še ne veš, kaj bi pisala. Hm, in potem praviš, da sem ti jaz misel odpodila. Lepa je ta! */Vstane./*

Metka: Ti si jo, prav ti. Toda ... kaj si že prej rekla ... da so drugi otroci že pisali sv. Miklavžu? In da so mu pismo tudi že poslali?

Marinka: Gotovo. Saj je danes Miklavžev večer. Zato mora sv. Miklavž pismo že danes imeti. Kako naj sicer ve, kaj naj otrokom prinese? Vidiš otroke v dvorani?

Metka: Ja, seveda jih vidim.

Marinka: Vsi čakajo sv. Miklavža, da jih bo obdaroval. Seveda so mu vsi že prej pisali, zato da bo sv. Miklavž vedel, kaj naj jim prinese.

Metka: Joj, joj! In praviš ... praviš, da je danes že prepozno? */Se obrne k otrokom/*: Otroci, ste res že pisali sv. Miklavžu? */Da./*

Metka: Na, zdaj pa imam. Nič mi ne bo prinesel sv. Miklavž, ker ne bo vedel kaj. Oh Marinka, pomagaj mi, povej mi, kaj naj naredim!

Marinka: Ampak, Metka, kako naj ti pomagam? Zdaj je pač prepozno, pa je. Boš pa za prihodnje leto vedela, da ne smeš čakati zadnjega dne. Zdaj grem v dvorano, da počakam sv. Miklavža. Greš tudi ti?

Metka: Kaj pa naj delam v dvorani, če mi sv. Miklavž ne bo nič prinesel? Oh, Marinka, prosim te, ne hodi v dvorano! Počakaj še malo! Saj sv. Miklavž še ne bo prišel, gotovo ne! */Pogleda za kulise./* Ni ga, vidiš, da ga še ni! */Gre k mizi./* Marinka, dobra misel mi je padla v glavo.

Marinka: Ali tista, ki ti je prej ušla?

Metka: Ne norčuj se, saj veš, da ni časa. Veš, kaj sem se spomnila?

Marinka: Hitro povej! Mudi se mi v dvorano. Sv. Miklavž bo vsak čas tu.

Metka */Spet pogleda za kulise./*: Ne bo ga, ne. Veš, mislila sem si, kaj ko bi sv. Miklavžu pismo pustila tukaj na mizi?

Marinka: Na mizi! In zakaj?

Metka: Če bi bilo na mizi, bi ga sv. Miklavž opazil, ko pride sem. Se ti ne zdi?

Marinka: Ja, ampak pismo mora biti napisano, ti ga pa nisi niti začela. Zdaj je prepozno.

Metka: Ni prepozno, ne! Pridi, pomagala mi boš napisati.

- Marinka: Kaj se ti sanja? Zdaj naj ti pomagam napisati pismo? Tega pa ne. Prej si se jezila, da sem ti odpodila misli, zdaj pa naj bi ti pomagala pisati! O ne, draga sestra! Kar sama piši, da ti misli spet ne ubežijo. Jaz grem v dvorano. */Hoče oditi./*
- Metka */Teče za njo./*: Pa vendar ... prosim te ... pomagaj mi! Nikar me ne puščaj same. Kaj naj naredim? Sv. Miklavž bo prišel, jaz pa bom ostala brez darov.
- Marinka: Ti si mi prava sitnica! Pa naj bo! Sedi, pomagala ti bom! A potem ne govori, da ti misli uhajajo, ko sem jaz zraven!
- Metka: Ne, ne, sestra! Nikoli več ne porečem tega. Veš, ko si ti zraven, mi misli še bolj prihajajo v glavo.
- Marinka: Zdaj pa se boš še norčevala! Pa grem! */Se obrne./*
- Metka: Ne, ne, saj ne porečem nič več. Povej mi, kako naj začnem?
- Marinka: Pa ne, da nisi pisma še niti začela?
- Metka: Ne.
- Marinka: Lepa je ta! Že vidim, da ti moram prav zares pomagati, saj drugače naju sv. Miklavž še tukaj dobi. Torej piši: Ljubi sv. Miklavž!
- Metka */Počasi govori in piše./*: Ljubi sv. Miklavž!
- Marinka: Prosim te, prinesi mi ... kaj pa hočeš, da ti prineseš?
- Metka: Hm, ne vem ...
- Marinka: Tako! Niti tega ne veš! Menda šibo? Šibe bi bila še najbolj potrebna.
- Metka: Ne, ne, šibe ne!
- Marinka: No, kaj pa?
- Metka: Že vem. */Govori in piše./* Prosim te, prinesi mi čokolado ...
- Marinka: Ej, sladkosnednica!
- Metka: Saj ti jo bom dala poskusiti.
- Marinka: Bomo videli.
- Metka: POTEEM!! ... Prosim, prinesi mi žogo ... in punčko.
- Marinka: Punčko! Saj si že velika! Kaj se boš zmeraj igrala z punčko?
- Metka: Nisem še velika, ne! Hočem imeti punčko!
- Marinka: Pa jo imej! Kdo bo pa naloge pisal?
- Metka: Jaz jih bom pisala! Prosim, sv. Miklavž, prinesi mi zvezke, barvice ...
- Marinka: No, zdaj bo menda dovolj.
- Metka: Že dovolj?
- Marinka: Kaj pa še hočeš? In pa ... bojim se, da sv. Miklavž že prihaja. Če pride, še tega ne boš dobila, ko pa pismo še ni končano.
- Metka: Ni končano?
- Marinka: Seveda ne!
- Metka: Kaj pa še manjka? Ah, že vem, kaj hočeš reči. Gotovo misliš, da sem sv. Miklavža prosila za premalo darov.
- Marinka: Premalo!? Kaj pa bi še rada? Če boš taka, ti niti tega ne bo prinesel.
- Metka: Pa zakaj ne?
- Marinka: Zato, ker pismo še ni končano.
- Metka: Kaj mu pa manjka?
- Marinka: Če si sv. Miklavža nekaj prosila, se mu moraš tudi zahvaliti, se ti ne zdi?
- Metka: Hm, imaš prav, da. Torej: Hvala ti, sv. Miklavž. Prosim te, prinesi mi prihodnje leto še kaj več. Ali je prav?
- Marinka: Prav! Kaj bo prav? Če bi bila jaz sv. Miklavž, bi ti ne prinesla prav nič, veš, prav nič. Pač nekaj že! Šibo!
- Metka: Dobro, da nisi ti sv. Miklavž.
- Marinka: Tako! Zdaj pa mi je dovolj! To imam v zahvalo, ker sem ti pomagala. Na, končaj pismo, kot veš in znaš, jaz grem v dvorano. */Hoče oditi..*

- Metka */Teče za njo./*: Sestrica, nikar se ne jezi. Saj se bom lepo zahvalila. Takole napišem. */Gre spet k mizi/*: Lepo se ti zahvaljujem za vse, kar mi boš prinesel, tudi za šibo, če bo ... Ali je zdaj prav?
- Marinka: Hm ... prav! Zdaj manjka še podpis.
- Metka: Kakšen podpis?
- Marinka: Tvoj vendar. Saj si ti pisala pismo.
- Metka: A, res da! */Se podpisuje./*
- Marinka: In zdaj še datum.
- Metka: Datum?
- Marinka: Seveda. Napiši: 4. december.
- Metka: Ampak, Marinka, tako bo Miklavž vedel, da sem mu šele danes pisala. Kaj poreče?
- Marinka: Nič ne poreče. A drugo leto ne čakaj zadnjega dneva. Zdaj manjka še naslov.
- Metka: Naslov?
- Marinka: Gotovo, kako pa naj drugače Miklavž ve, da je pismo zanj?
- Metka: Imaš prav, da. Kako pa napišem?
- Marinka: Daj sem, bom jaz napisala.
- Metka: O, Marinka, ti si najboljša sestra na svetu.
- Marinka: Da, za zdaj prav gotovo */Piše – zasliši se glasba./*
- Metka: Marinka, nič ne slišiš?
- Marinka: Kaj pa? */Poslušaj/*: Kako lepa glasba! Najbrž prihaja sv. Miklavž.
- Metka: Pridi! Grevi v dvorano!
- Marinka: Takoj! Še pismo! Pa mizo postaviva h kraju, da bo več prostora! Saj sv. Miklavža gotovo spremljajo tudi angeli! */Med govorjenjem prestavita mizo h kraju./*
- Marinka: Zdaj pa le v dvorano! Hiti!
- Metka: Ja, takoj! */Obe odideta – kratek premor – glasba postaja močnejša, nato polagoma utihne – na oder prideta dve zvezdici./*
- Zvezdica 1: Poglej! Na krožniku je pismo za sv. Miklavža.
- Zvezdica 2: Metkino je. Bala sem se že, da ga ne bo utegnila napisati.
- Zvezdica 1: Res. Zadnji čas se je spomnila nanj.
- Zvezdica 2: Prihodnje leto bo gotovo pazila, da se ji spet ne pripeti kaj takega */V ozadju se zasliši petje./*
- Zvezdica 1: Slišiš, angeli se spuščajo na zemljo.
- Zvezdica 2: Stopiva sem, tako jih bova bolje videli.
/Petje je vedno močnejše – angeli prihajajo na oder – nato zapojejo in zarajajo./
Pozdravljeni, angeli mali.
- Zvezdica 1: Tako sva veseli, da vas vidiva od blizu.
- Zvezdica 2: Kaj pa sv. Miklavž? Ni prišel z vami?
- Angelček 1: Kmalu bo prišel s svojim spremstvom. Od kot pa vidve prihajata?
- Zvezdica 1: Naravnost z nebeškega svoda sva prišli s sestrico, da bi videli sv. Miklavža.
- Zvezdica 2: Veš, midve ga še nikoli nisva videli od blizu.
- Zvezdica 1: Slišali sva, da pride danes na zemljo, zato sva prišli sem.
- Angelček 2: Seveda, saj je danes Miklavžev večer.
- Angelček 3: Sv. Miklavž vaju bo zelo vesel, saj vedno pravi, kako so zvezdice lepe in kako lepo razsvetljujejo noč.
- Zvezdica 2: Res! To je pa lepo.
- Zvezdica 1: Veste, samo enkrat sva videli sv. Miklavža od daleč. Zdelo se nama je, da ima tako dolgo belo brado.
- Angelček 4: Ja, in na glavi ima visoko kapo s križem.
- Angelček 5: Angelčki ga imamo zelo radi, vedno smo pri njem.
- Angelček 1: Zato pa ima tudi on nas zelo rad.

- Angelček 3: Posebno pa ima sv. Miklavž rad otroke. Saj se samo zaradi njih vsako leto poda na tako dolgo in težavno pot iz nebes na zemljo.
- Angelček 6: Zato pa je tem bolj vesel, če tu na zemlji najde pridne otroke. Take najraje obdaruje.
- Zvezdica 2: Škoda, da tudi midve ne spadava mednje, kaj praviš, sestrice?
- Zvezdica 1: Res škoda. Pa veš kaj, ko pride sv. Miklavž, mu bova pomagali razdeljevati otrokom darove, kaj se ti zdi?
- Zvezdica 2: Prav imaš. Tako bova tudi midve veseli. */Glasba narašča./*
- Angelček 1: Tih! Zdi se mi, da sv. Miklavž prihaja. */Konec glasbe./*
- Zvezdica 1: Zapijmo mu dobrodošlico!

/Vsi zapojejo, sv. Miklavž pride z dvema angeloma in parkljema – pojejo .../

Deklamacija:

Sveti Miklavž

Bratec, poglej, trije gredo,
gre angel naprej, za njim Nikolaj.
In zadaj? Kdo pa zadaj? Kdo za njim gre?
Kdo za njim gre?
Ima črne roke, ima črne noge,
ima strašne zobe, ima strašne noge
in z verigo rožlja in z metlo ropota ...
Na rami nosi koš. Boš priden, boš? Priden boš?

Poglej, poglej. Tam trije gredo.
Kako bo lepo in kako bo hudo.

Konec